

РЕШЕНИЕ

№ 18710

гр. София, 03.10.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в публично заседание на 18.09.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златка Илиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **5962** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 87 и сл. от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ) вр. чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба на Р. Т., ЛНЧ: [ЕГН], гражданин на Република Беларус, [дата на раждане] в [населено място], Беларус, чрез адв. И. Р. срещу Решение № 6302/27.05.2024 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците (ДАБ) - [населено място].

В жалбата са изложени доводи, че решението е незаконосъобразно поради допуснати при неговото издаване съществени нарушения на административно-производствените правила и противоречие с материалният закон. Твърди още, че административният орган неправилно и необосновано е преценил, че спрямо бежанската му история са неприложими принципите залегнали в нормата на чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ. Сочи, че объркването в обясненията, дадени от молителя по време на интервюто се дължат на заболяването, което той има- дислексия. Навежда аргументи, че са налице множество случаи на преследване, осъществявано от властите в Беларус под различни форми и това е породило у жалбоподателя основателни съмнения и тревоги, че същото може да се случи и с него при завръщането му в Беларус.

В съдебно заседание, жалбоподателят, редовно призован, не се явява и не изпраща представител.

Ответникът- председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет /ДАБ – МС/, редовно призван, се представлява от юриконсулт Г., която оспорва жалбата и развива доводи за неоснователност на същата. Сочи, че твърдението на жалбоподателя, че ако се прибере в Беларус ще бъде мобилизиран или пратен в затвора не е подкрепено от доказателства.

Софийска градска прокуратура – редовно призвана, не изпраща представител.

Административен съд София-град, като прецени процесуалните предпоставки за допустимост, взе предвид приложените по делото доказателства и направените от страните твърдения, искания и възражения, намира за установено следното:

Жалбата е процесуално допустима – подадена е от заинтересовано лице, срещу подлежащ на оспорване административен акт, в 14- дневния срок по чл. 87 от ЗУБ. Обжалваното Решение № 6302/27.05.2024 г., издадено от председателя на ДАБ при МС, е връчено на Р. Т. на 30.05.2024 г., а жалбата срещу него е подадена на 13.06.2024 г., което е видно от вписването върху поставения печат.

Разгледана по същество е неоснователна, съображенията за което са следните:

Административното производство е образувано с молба за предоставяне на международна закрила вх. № РД 09-4815/14.12.2023 г. от Р. Т., [дата на раждане] в [населено място], Беларус, гражданин на Беларус, народност - беларусин, семейно положение - женен, религиозна принадлежност: християнин, ЛНЧ [ЕГН]. Личните му данни са установени въз основа на представен беларуски национален паспорт. Чужденецът посочва, че когато бил малък той и майка му напуснали Беларус легално със самолет за Република България. В проведеното интервю, и в подадени от него писмени обяснения, чужденецът мотивира молбата си за международна закрила с фактът, че от 2014 г. живеел в Република България, възприемал се като българин, и в страната си на произход нямал роднини и там нямало кой да му помогне и ако сега се завърнел нямало да оцелее и три часа. Също така посочва, че бил сигурен, че при завръщането си беларуските власти ще го задържат и щял да бъде разпитван какво е правел толкова дълго време в Република България, както и че нямало да го пуснат да се завърне обратно тук. Освен това, предполага, че можело да бъде мобилизиран от тамошните власти, защото според него Беларус се готвела за война. Също така щял да бъде изпратен в затвора, а според думите му той не знаел беларуски езика и нямало да разбере нищо. Чуждият гражданин заявява, че правел опити да поднови националния си паспорт чрез беларуското посолство в Република България, но оттам му отказали, с мотив, че не е отслужил задължителната военна служба и поради това въпросният документ не може да му бъде подновен. Заявява, че на 24.11.2023 г. сключил брак с българска гражданка, и много искали да имат дете , но той не се решавал на тази стъпка поради несигурното му положение в Република България. Твърди, че не е съден или осъждан, не е бил арестуван или задържана и не е бил член на политическа партия или организация. В хода на административното производство е приета Справка вх. № ЦУ-1220/02.05.2024 г., която е подробно обсъдена от административния орган в издадения от него акт.

Молителят е представил набор от документи включващи: преведено копие на акт за раждане и преведено копие на съдебно решение от 2008 г. с което неговият баща е лишен от родителски права, копие от паспорт на Р. Т., акт за граждански брак, трудов договор, удостоверение от НАП, договор за наем.

При тази фактическа обстановка е постановено обжалваното решение, с което е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут поради липса на материалноправните основания за това. Решаващият орган е приел, че мотивите въз основа на които чужденецът прави своето искане, не обосновават основателни опасения от преследване или реална опасност от тежки посегателства. Относно изразените опасения, че в Беларус може да бъде мобилизиран, то видно от думите му, той не е сигурен дали е издирван от беларуските власти. Кандидатът не е представил доказателство, че в страната му на произход властите го издирват във връзка със задължителната му военна служба. Опасенията от преследване и наказание за дезертиране или опит за бягство от военна служба сами по себе с представляват „основателни опасения от преследване“ по смисъла на дефиницията. От друга страна, дезертърството или опитът за бягство от военна служба, не изключва възможността лицето да е бежанец и дадено лице, освен че е бежанец, може да е и дезертър и беглец от военна служба. Очевидно лице, което е дезертирало или избягало от военна служба просто поради неприязън към военната служба или от страх от сражения, не е бежанец. То, обаче, може да е бежанец, ако дезертърството или бягството от военна служба се съпътства от други значими за него мотиви да напусне или да остане извън страната си, или ако то има други причини, които се покриват с определението за основателни опасения от преследване. Заключение на органа в този случай е, че за кандидата не са налице други значими мотиви, поради които той не може и не иска да се завърне в страната си на произход. Следователно изтъкването на евентуалната военна служба като мотив за получаване на международна закрила следва да бъде определен като неоснователен. Освен това от приложената по преписката справка с вх. № ЦУ-1220/02.05.2024 г. на Дирекция Международна дейност" на ДАБ-МС е видно, че за кандидата съществува и възможност да поиска да отслужи алтернативна военна служба.

Административният орган е счел, че изложените мотиви и факти по време на интервюто също не представляват основания за получаване на статут на бежанец. Причините за напускане на страната по произход са от личен характер, спрямо Р. Т. няма осъществено преследване, нито съществува риск от бъдещо такова. В хода на административното производство, компетентният орган не е установил факти, които да обуславят необходимостта от предоставяне на бежански статут на жалбоподателя. Анализът на бежанската история показва, че единствената причина поради която кандидатът е подал молба за закрила е невъзможността да поднови белоруския си паспорт чрез посолството на страната му в Република България. Както е видно, докато паспортът му е бил подновяван, чужденецът не е счел, че за него съществува каквато и да е опасност, ако се завърне в Беларус. Твърдението му, че ако се завърне в страната си на произход, ще бъде мобилизиран или ще бъде изпратен в затвора поради дългото си отсъствие то Беларус не намират подкрепа в доказателствата по административната преписка.

Решаващият орган е счел, че не са налице и предпоставките за представяне на хуманитарен статут, тъй като Р. Т. не е бил принуден да напусне Беларус поради реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, нито като изтезание, нечовешко или унижително отнасяне. Административният орган е приел, че в случая спрямо него не е налице заплаха, поради наличие на ситуация на безогледно насилие в държавата му по произход. Посочените от молителя мотиви не могат да бъдат оценени като хуманитарни с оглед предоставяне на статут по чл. 9, ал. 1 от ЗУБ. Административният орган е обосновал извод, че по отношение на разпоредбата на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ, посочените от чужденеца лични мотиви за желанието му да получи статут, не се оценяват като хуманитарни с оглед предоставянето на хуманитарен статут. Твърденията му, че от 2014 г. пребивава в Република България /съобразно собственоръчно написани обяснения с рег. № УП 23052 от 17.01.2024 г. / и има сключен брак с българска гражданка не са основание да му се предостави хуманитарен статут по реда на чл. 8, ал. 9, чл. 9, ал. 6 и ал. 8 от ЗУБ. Органът изрично е посочил, че за чужденеца съществуват и други законови норми въз основа на които да узакони престоя си в Република България, посредством сключения брак с българска гражданка.

В хода на съдебното производство се представиха от страна на ответника: справки относно Република Беларус, относно общото положение в страната, актуалната политическа и икономическа обстановка, актуални към 02.05.2024 г. и 14.08.2024 г. издадени от дирекция "Международна дейност" при ДАБ.

При така установеното по фактите, съдът формира следните правни изводи:

Оспореното решение издадено от компетентен орган по смисъла на ЗУБ – председателят на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, съгласно правомощията по чл. 48, ал. 1, т. 1- 4 от ЗУБ.

Производството е протекло при стриктно спазване на процедурите, регламентирани в закона и приложимата европейска директива – проведено е лично интервю с молителя в присъствието на преводач. По време на интервюто на чужденеца е предоставена възможност да изложи съображенията си относно неговата молба за предоставяне на международна закрила пред лице, което има правомощия по силата на националното право за провеждането на подобно интервю. Осигурени са всички условия, които дават възможност на кандидата да изложи основанията за своята молба по последователен и логичен начин. Интервюто е проведено от интервюиращ орган, който е отчетел личните и общите обстоятелства във връзка с молбата на търсеция закрила. Общуването се осъществява на предпочетените от кандидата език, освен ако няма друг език, който той разбира и на който той е в състояние да общува ясно. От своя страна, на проведеното интервю кандидатът е дал обяснения, свързани с неговата бежанска история, интервюто е обективизирано в протокол от проведеното интервю. Оспорващият е подписал протокола.

Производството е приключило без забавяне. Във връзка с образуваното производство е изискано и становище на Държавна агенция „Национална сигурност“, в отговор на което с писмо вх. № УП-23-092/24.01.2024 г. е посочено, че ДАНС не възразява да

бъде предоставена закрила на чужденеца, в случай, че отговаря на изискванията и условията по ЗУБ. При издаването на акта е спазена предвидената в закона писмена форма, не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и на материалния закон, изложени са мотиви от фактическа и правна страна. Оспореното решение е издадено в рамките на 6-месечния срок, визиран в чл. 75 от ЗУБ, предвид което не е налице твърдяното в жалбата нарушение по отношение сроковете за произнасяне и провеждане на процедурата.

Съгласно разпоредбата на чл. 1а, ал. 2 от ЗУБ международната закрила включва предоставянето на статут на бежанец или на хуманитарен статут. Нормата на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ определя предпоставките, при наличието, на които може и следва да се предостави статут на бежанец, а именно "Статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея". Предпоставките включват: основателни опасения от преследване въз основа на някои от признаците – раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група; въз основа на това да се намира извън държавата си по произход и най-накрая да не може или да не желае да се ползва от закрилата на държавата по произход.

Разпоредбата на чл. 9 от ЗУБ определя предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, а именно "Хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец" и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: 1. смъртно наказание или екзекуция, или 2. изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, или 3. тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт.

Във връзка с така посоченото и във връзка със събраните по делото доказателства, включително изнесената лична история на жалбоподателя при проведеното интервю, съдът намира, че административният орган законосъобразно е достигнал до извод за липса на предпоставките за предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут.

Съдът намира, че не са налице материалноправните предпоставки по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне статут на бежанец по отношение на жалбоподателя, тъй като изнесените от него факти не обосновават основателен страх от преследване поради неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение. От проведеното интервю и от събраните доказателства не се установява срещу него да е имало конкретна заплаха и той да е бил преследван. Самият жалбоподател изрично посочва, че лично не е бил преследван въз основа на някои и от посочените признаци.

Начинът на оценяване на фактите и предоставените от търсещия закрила доказателства, е регламентиран в § 3 на чл. 4 от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от

29.04.2004 г. „относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила”. Нормите на § 1 и § 2, чл.4 определят начините за оценяване на фактите и обстоятелствата, изложени в молбите за международна закрила. Дадена е възможност на държавата да прецени, че задължение на молителя е да обоснове своята молба, а компетентният орган следва да оцени, в сътрудничество с молителя елементите, свързани с молбата му: информацията на молителя и всички документи, с които разполага за своята възраст, минало, включително и на свързаните с него роднини, за своята самоличност, за своето или своите гражданство/а, за страната или страните, както и за мястото или местата на предишно пребиваване, за маршрут на пътуване, документи за самоличност и за пътуване, както и причините за молбата за международна закрила. Според правилото на § 5, чл.4, „когато държавите-членки прилагат принципа, съгласно който молителят трябва да обоснове своята молба, и когато определени аспекти на неговите декларации не се подкрепят от документни или други доказателства, тези аспекти не изискват потвърждение, когато са изпълнени следните условия: а) молителят реално е положил усилия да обоснове своята молба; б) всички относими елементи, с които молителят разполага са били представени и е било дадено задоволително обяснение за липсата на останалите доказателствени елементи; в) декларациите на молителя са преценени за свързани и достоверни и те не противоречат на известните и относими към неговия случай общи и конкретни информации; г) молителят е представил молбата си за международна закрила във възможно най-ранния момент, освен ако молителят може да посочи определени причини за това, че не го е направил, и д) общата достоверност на твърденията на молителя е могла да бъде установена“.

В контекста на мотивите за оценяване доказателствената стойност на изложените от молителя твърдения, съдът намира, че не са изпълнени в кумулативна съвкупност условията, по смисъла на чл.4, § 5, б. „в“ и „д“. Макар жалбоподателят да е положил усилия за обосноваване молбата за закрила, твърденията му са неаргументирани. Въпреки че съответстват на известните и относими към неговия случай общи и конкретни информации за политическата обстановка в Беларус, ноторно известните факти за авторитаризма на президента на Република Беларус и за протестите там, вкл. срещу войната в Украйна, са удобен повод за излагане на твърдения за „преследване, основано на политическо мнение“, по смисъла на чл. 8, ал. 1 ЗУБ, които твърдения обаче подлежат на доказване. В случая такова не беше проведено.

Необосновани се явяват и твърденията на жалбоподателя, че същият ще бъде принудително мобилизиран от властите в Беларус. Видно от справка с вх. № ЦУ-1220/02.05.2024 г. на Дирекция Международна дейност" на ДАБ-МС за кандидата съществува възможност да поиска да отбие алтернативна военна служба: „В Беларус военната служба е задължителна за всички граждани, определени за мъже по рождение на възраст между 18 и 27 години. Обичайната продължителност е 18 месеца, за завършилите висше образование задължението за военна служба се намалява на 12 месеца, а за завършилите офицерско обучение в военни факултети до 6 месеца; след това

те могат да бъдат повикани за годишно учение в резерва. Повиквателните се провеждат два пъти годишно, през пролетта и есента. От 2019 г. съответните военни служби имат правомощието да определят военнослужещи на възраст под 27 години като „отказници по съвест без правна причина“, в случай че не са отбили военна служба. Тези лица не могат да работят в силите за сигурност. Правото на отказ по съвест съществува от 1994 г., но не важи нито за отбили военната си служба, нито за резервисти и военнослужещи. От 2016 г. наборниците на военна служба могат да кандидатстват за алтернативна служба. Тази алтернативна служба е два пъти по-дълга от военната (общо 36 месеца, 24 месеца за висшистите) и работата се заплаща по-малко. Правото на отказ от съвест се прилага на религиозни, пацифистки основания, но не и за онези, които основават своя отказ от съвест на нерелигиозни пацифистки убеждения.“

По така изложените съображения, законосъобразен се явява изводът на административния орган за липсата на материалноправни предпоставки в процесната хипотеза за прилагане на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне статут на бежанец.

Съдът намира, че по отношение на жалбоподателя не се установява да е бил обект на преследване от някой от субектите по чл. 8, ал. 3 от ЗУБ, както и по отношение на него да е извършено някое от действията по преследване съобразно чл. 8, ал. 5 от ЗУБ. Също така, не се установи по делото наличие на опасения от преследване, основаващи се на събития, настъпили, след като чужденецът е напуснал държавата си по произход, или на дейност, извършена от него след отпътуването му, както и че тази дейност представлява израз или продължение на убежденията или ориентацията, изразявани в Беларус, по смисъла на чл. 8, ал. 6 от ЗУБ. Р. Т. е напуснал доброволно и легално Беларус, като не се констатира наличието на препятствие за завръщането му. За да бъде предоставен статут на бежанец, не е достатъчно определен вид преследване да е характерно за дадена страна поначало, а следва преследването да е насочено конкретно спрямо търсещото закрила лице. В конкретния случай не са налице доказателства, че спрямо него е имало преследване или съществува риск от преследването му в бъдеще, по причини, посочени в ЗУБ. Поради изложеното съдът намира за законосъобразна преценката на административния орган за липсата на основания за предоставянето на статут на бежанец.

На следващо място настоящият съдебен състав намира, че не са налице и материалноправните предпоставки за предоставянето на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1 от ЗУБ. Това е така, тъй като видно от протокола от проведеното интервю и събраните доказателства, не се установява жалбоподателят да е бил изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко и унизително отнасяне, тежки и лични заплахи срещу живота и личността му като гражданско лице в случай на вътрешен или международен военен конфликт.

Неоснователни са изложените в жалбата възражения, че не е обсъдена бежанската история на жалбоподателя, респективно обстановката в Беларус. Съгласно чл. 9 от ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си на произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, тежки заплахи срещу живота или личността му, като гражданско лице, поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. В случая не е налице никоя от тези хипотези на цитираната правна норма. Съдът намира за правилна и обоснована преценката на органа за неоснователност на молбата за предоставяне на хуманитарен статут на основанията в ЗУБ. В разглеждания случай, търсещият закрила въобще не е навел като причина за напускането на страната си по произход наличието на опасност да бъде осъден на смъртно наказание или екзекуция или пък да бъде подложен на изтезание или нечовешко или унижително отнасяне или наказание. Безспорно в проведеното интервю жалбоподателят не е направил изявления в подобен смисъл, а наред с това и изрично е заявил, че не е бил осъждан, не е имал проблеми с официалните власти. Изтъкнатите доводи, че не е имал проблеми в Беларус, но предполага, че би имал, не попадат в предметния обхват на ЗУБ.

От представените от ответника справки за актуалното положение в Република Беларус се установява, че в на територията на Беларус чужденците могат да се движат свободно. Нивото на престъпността е ниско като се препоръчва да се вземат нормални предпазни мерки на места, посещавани от туристи и обществен транспорт. Като рискови са обозначени единствено зоните, граничещи с други страни или засегнати от радиоактивно замърсяване. Цялата останала част от страната следва да се посещава с нормалните предпазни мерки, споменати по-горе. От приложената по делото информация е видно, че към момента на издаване на оспореното решение, обстановката в Беларус не може да се определи като състояние на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Липсва ситуация на безогледно насилие, което да се отрази на жалбоподателя на основание самото му присъствие в страната. Отново от представените справки става ясно, че не е налице информация която да сочи за влошаване на обстановката там, достигаща границите на безогледното насилие, породено от въоръжен конфликт или неспособност на официалните власти да противодействат ефективно на въоръжените групировки. Предоставянето на въздушно пространство на руските самолет и даването им на възможност да зареждат гориво на беларуска територия, дават основания, да се направи единственият възможен извод, а именно, че цялостната оценка на ситуацията в страната въз основа на общоприетите критерии и дефиниции не позволява тя да бъде определена като достигаща границите на въоръжен конфликт, защото както вече беше отбелязано такъв в Беларус не съществува. Изрично е посочено, че белоруските военни не участват официално в боевете в Украйна. На следващо място по делото няма данни, а и жалбоподателят не твърди, да е получавал повиквателна за военна служба. Следователно не следва да се

счита, че единствено на основание присъствието си на територията на държавата си на произход, чужденецът би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплахата, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

Видно е от представените справки, че не са налице и разширенията, дадени в тълкувателно решение на Съда на Европейските общности от 17 февруари 2009г. по дело № C-465/07 и тълкувателно решение на Съда на ЕС от 30 януари 2014 г. по дело № C-285/12 по тълкуването на чл.15, б. "в" от Директива 2011/95/ЕС, които се преценяват във връзка с прилагане единствено на нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

При изследване на териториалния обхват и степента на насилието в Беларус се установява, че състоянието на сигурността в държавата по произход е стабилно. От справките се установяват неблагоприятни последици от войната в Украйна в икономически аспект, но също така и предприемане на резултатни мерки от страна на властите за овладяване на тези последици. Не е налице реална опасност от :1. смъртно наказание или екзекуция, или 2. изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, или 3. тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт.

От доказателствата по делото не може да се направи извод, че са налице факти, въз основа на които да се приеме, че единствено на основание присъствието си на територията на държавата си по произход, жалбоподателят би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплахата - смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унижително отнасяне или наказание, тежки и лични заплахи върху живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случаи на вътрешен или международен въоръжен конфликт.

Съгласно посоченото решение на СЕС чл.15, б.в) от Директивата във вр.с чл.2, б.д) от същата директива трябва да се тълкува в смисъл, че: съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. В случая не

съществуват такива сериозни и потвърдени основания.

В нормата на чл. 75, ал. 2, изр. 1 от ЗУБ е предвидено, че при произнасяне по молбата за статут се преценяват всички относими факти, свързани с личното положение на молителя, с държавата му по произход или с трети държави. Това изискване е изпълнено, като административният орган е извършил преценка на всички факти и обстоятелства, свързани с държавата по произход на лицето, търсещо закрила, конкретно предоставяне на хуманитарен статут. Съгласно общото правило на чл. 35 от АПК решението е издадено при изясняване на обстоятелствата от фактическа страна. Личните мотиви на молителя да остане в България не могат да бъдат оценени като хуманитарни по смисъла на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ, както правилно е приел административният орган.

Законосъобразно административният орган е счел, че в конкретния случай не може да се приеме, че жалбоподателят е заплашен при завръщането си и пребиваването си на територията на страната си, да има реална опасност да претърпи тежки заплахи. В тази връзка следва да се отбележи, че от събраните в хода на делото доказателства не се установява да е имало заплахи за живота и сигурността му, основани на някои от признаците по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ.

В допълнение следва да се отбележи, че представеното доказателство за сключен граждански брак с българска гражданка също правилно е преценено от интервюиращия орган като неотнормимо към предпоставките по ЗУБ. Това обстоятелство попада в приложното поле на Закон за чужденците в Република България (ЗЧРБ). В случая е налице възможност Р. Т. да иска предоставянето на право на пребиваване в страната въз основа на сключения брак и по този начин би могъл да узакони престоя си (чл. 24, ал.1, т. 18 от ЗЧРБ).

След всестранна преценка на събраните доказателства, съдът намира подадената жалба за неоснователна и тя следва да се отхвърли.

Така мотивиран, Административен съд-София град

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Р. Т., ЛНЧ: [ЕГН], гражданин на Република Беларус, [дата на раждане] в [населено място], Беларус, чрез адв. И. Р. срещу Решение № 6302/27.05.2024 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците (ДАБ) - [населено място].

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба или протест пред

Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: